מסורת הש"ס | יד: | קרבן | אלו הן הממונים פ"ה שקלים | העדה

חוץ לנסך: המגילה הזאת. שכתובים בה סמני הקטורת איך להכירם וסדר פיטומו: מעשה. אין להזכירם לגנאי שהרי ניכר שכוונתם היתה לשמים שהרי עכשיו מסרה להגון אע"פ שאינו ממשפחתו: שהיה מלביש בגדי כ"ג. שיהיו נאין ומהודרין: לאיסטרטיוות. שר משרי החיילות:

הלכה ב מתני' גוברים. הם שממון הקדש תחת ידם והם פודין ערכין וחרמין וכל מלאכת ההקדש נעשה על ידם: אמרכלין. למעלה מן הגוברים והוא נוטריקון אמר על כלו ובגמ' יליף לה הממונים אלו מקרא: גמ' כתליקין. והוא שררה למעלה מן האמרכל: גוברין. אע"ג דקרא לא כתיב גוברין מסברא ידעינן שהיו גוברין ג' דהא פסקו שכר ולדקות ופדויים ערכין וחרמי' צריכין ג' דהיינו דין וכיון דקרא ממטה למעלה קחשיב ש"מ שהראשונים מן הגוברין שהן למטה מהאמרכלין והא דקחשיב בקרא כה"ג לסוף אע"ג דהמלך גדול ממנו היינו כדי לסיים נגיד בית האלהים שיהיה השם נתר כולם שהוא למעלה על כל: כשהוא חותם. הלשכה שהמעות נתונים דהאי קרא בשמירת האוצרות איירי וילפינן מיניה דלכך כתיבי כולהו ללמד דכולם חותמין האוצרות וכלמפיק: והם יקחו את הזהב. מיעוט רבים שנים: שתהא הפסולת שלך. והלוחות של ספירינון היו: מחצב. מקום שחוצבין ממנו: חמון שקין וכו'. ראו השוקים ראו הכרעיים ראו כשרו וכל זה ממה שהוא אוכל ושותה מן היהודים וכל רכושו מן היהודים: מיחמי לדיקא וכו'. כדי לנוס כראיית הצדיק הביטו אחריו דזכות גדול הוא שזכה לראותו:

הלכה ג מתני' ד' חותמות היו במקדש. ג' לג' נסכים תליקין של בהמות חותם ראשון לנסכי בקר והן ג' עשרונים סולת בלול בחצי הין שמן ויין לנסך חצי ההין וחותמו עגל והב' זכר לנסכי איל שתרגום איל דכרא ונסכיו שני עשרונים סולת בלול בשמן שלישית ההין ויין לנסך שלישית ההין והג' גדי לנסכי כבש בן שנתו והן עשרון סולת בלול ברביעית ההין שמן ויין לנסך רביעית ההין והד' חוטא והם נסכיו של מצורע עשיר שמביא ג' בהמות וצריך עשרה לוגין שמן תשעה לשלשה כבשים ואחד למתן תנוך ובהונות וקרי ליה חוטא משום דעל שבע עבירות נגעים באין: ה' היו. ב' חותמות היו למצורע: חוטא דל וחוטא עשיר. לפי שמצורע עני אינו מביא אלא בהמה אחת ואם לא היה למצורע אלא חותם אחד היו נותנים למצורע עני עשר לוגין ות"ק סבר למצורע עני נותנין חותם גדי ולוג רביעית היה מביא מביתו: וארמית כתוב עליהן. שהיה דבורם היה בלשון ארמי: זכרים ונקבות. בין לנסכי עולות שאינן באות אלא זכרים בין נסכי שלמים שבאין זכרים ונקבות ועולה ושלמים טעונין נסכים דכתיב עולה או זבח: נותן לו מעות. כפי הנסכים שהוא צריך: בא לו אצל אחיה. שהיה ממונה לקנות יינות ושמנים וסלתות שלא יהא כל מביא קרבן צריך לחזור אחר נסכים העשויין על טהרת הקדש: ואם הותירו הותירו להקדש. ולא אמרינן שמא מעותיו של יוחנן הם שנתערבו במעות של נסכים: ממתינים לו עד הערב. שחזרונו יחד יוחנן ואחיה אם נמצאו מעות יתירים ביד יוחנן כנגד החותם שאמר זה שנאבד ממנו נותנים לו: ושם היום כתוב. על החותם יום פלוני בשבת: מפני הרמאין. שמא מצא חותם שנפל מחבירו או מאחיה או מיוחנן ובא עכשיו ליקח וכיון שמוציאו אינו רשאי להוציאו שהאובד מחזר אחריו ועוד יש לחוש שמא לקח חותם כשער הזול והמתינו עד שער היוקר: גמ' ופריך ולבן עזאי חוטא דל למה ליה. חותם בפני עצמו היה לו להביא חותם גדי: ומפני היה מביא לוגו עמו. כדי שיביא גם לוג שמן שצריך המצורע למתן תנוך ובהונות והמותר נאכל לכהנים כדין קדשי הקדשים וצריך שיהיה על טהרת הקדש לפיכך נתנו לו חותם בפני עצמו שהוא נסכי גדי וי' לוג שמן: כרם כרבנן. אבל לרבנן לא היו נותנין לחוטא דל אלא חותם של גדי ולוג שמן למתן בהונותיו היה מביא מביתו קשיא א"כ אף לחוטא עשיר לא היו צריכין לתקן חותם בפני עצמו שיכולין ליתן לו ג' חותמות גדי: נסכי רחל. בכמה שאינן נזכרים במתני': ומפני מן מה דתני במתני' גדי משמש וכו'. שמעינן דנסכי רחל כנסכי גדי: שהיה בדין. שיהא חילוק בין נסכי עגל לנסכי שור:

מוסרין את המגילה הזאת אלו לאלו ועכשיו שאינן בית אבא (א)נאמנים הילך את המגילה והוהר בה וכשבאתי והרציתי הדברים לפני ר"ע זלגו עיניו דמעות ואמר מעתה אין אנו צריכין (רשאין) להזכירן לגנאי: אלעזר על הפרוכת: אשהיה ממונה על אורגי פרוכת: בפנחס המלביש: שהיה מלביש בגדי כהונה גדולה מעשה בכהן א' שהלביש לאיסטרטיות א' ונתן לו שמונה זהובים ואית דאמרין תרי עשרי יהב ליה:

הלכה ב מתני' אין(ב) פוחתין גמשבעה אמרכולי' ושלשה גוברין

דואין(ג) עושין שררה על (ב)הצבור פחות משנים חוץ מבן אחיה שעל חולי מעיים ואלעזר שעל הפרוכת שאותן קיבלו רוב הצבור עליהן: **גמ'** אין פוחתין מג' גוברין ומז' אמרכולין תני המשני בתליקין הדא הוא דכתיב 1ויחיאל ועזיהו ונחת גוברין ועשאל וירימות ויוזבד יאליאל ויסמכיהו ומחת ובניהו אמרכולין פקידים מיד כוניהו ושמעי אחיו קתיליקין במפקד יחזקיהו המלך ועזריהו נגיד בית אלהים המלך וכ"ג כשהוא דוחם הגובר חותם ונותנו (ג)לאמרכול אמרכל חותם ונותנו לקתליקון קתליקון חותם ונותנו לכהן גדול כ"ג חותם וניתנו למלך וכשהוא מתיר המלך רואה חותמו ומתיר כ"ג רואה חותמו ומתיר קתליקין רואה חותמו ומתיר אמרכל רואה חותמו ומתיר גזבר רואה חותמו ומתיר: אין עושין שררה על הצבור בממון פחות משנים: רב(ז) נחמן בשם רבי מנא על שם 2והם יקחו את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן אמר ר' (נחמיה) חמא בי רבי חנינא מפסולת של לוחות העשיר משה הדא היא דכתיב 3פסל לך שני לוחות אבנים פסל(ו) לך שתהא הפסולת שלך אמר(ח) ר' חנין מחצב של אבנים טובות ומרגליות (גילה) ברא לו הקב"ה מתוך אהלו וממנו העשיר משה כתיב 4והביטו אחרי משה עד בואו האוהלה תרין(י) אמוראין ח"א לגנאי וח"א לשבח מ"ד לגנאי חמון שקין חמון כרעין (ד)חמון קופד אכיל מן דיהודאי ושתי מן דיהודאי כל מדליה מן דיהודאי ומ"ד לשבח מחמי צדיקיא ומזכי טוביא דזכת למיחמי יתיה:

הלכה ג מתני' יד' חותמות היו במקדש וכתוב עליהן עגל זכר גדי וחוטא בן עזאי אומר ה' היו וארמית כתוב עליהן עגל דכר גדי חוטא דל וחוטא עשיר עגל" משמש עם נסכי בקר גדולים וקטנים זכרים ונקבות גדי משמש עם נסכי הצאן גדולים וקטנים זכרים ונקבות חוץ משל אילים איל משמש עם נסכי אילים בלבד חוטא משמש עם נסכי שלש בהמות של מצורע 'מי שהוא מבקש נסכים הולך לו אצל יוחנן שהוא ממונה על החותמות ונותן לו מעות ומקבל ממנו חותם בא לו אצל אחייה שהוא ממונה על הנסכים ונותן לו חותם ומקבל ממנו נסכים לערב באין זה אצל זה ואחיי' מוציא את החותמות ומקבל כנגדן מעות האם פתחו פתחו לו וישלם יוחנן מביתו ואם הותירו הותירו להקדש שיד הקדש על העליונה מי שאבד חותמו ממתינין לו עד הערב ואם מצאו לו כדי חותמו נותנין לו ואם לאי לא היו נותנין לו ושם היום כתוב עליהן מפני הרמאין:

גמ' (א)וכבן עזאי חוטא דל למה היה מביא לוגו עמו ברם כרבנן מביא גדי נסכי רחל מה מן מה דתנינן גדי משמש טנסכי צאן גדולים וקטנים זכרים ונקבות הדא אמרי נסכי רחל כנסכי גדי דכתיב 5ככה יעשה לשור האחד או לאיל האחד או לשה בכבשים או בעזים לשור (ה) האחד למה נאמר מגיד שלא חלק בין נסכי עגל לנסכי שור שהיה בדין בן הצאן טעון נסכים ובן הבקר טעון נסכים אם מצאנו שחלק בין נסכי כבש לנסכי איל לכך

ריבב"ן

מתני' מז' מרכולין. תניא בתוספתא פ"ב גוזברין מה הן עושין פודין את הערכין ואת החרמין ואת ההקדשות וכל מלאכות הקדש בידן מרכולין מה הן עושין ז' מפתחות עזרה בידן רצה אחד מהן לפתוח אינו יכול עד שיכנסו כולן מרכולין פותחין וגזברין נכנסין ויוצאין ולפי כבוד הנכנסין היו יוצאין אמר ר' יהודה למה נקרא שמו מרכול מפני שהוא מר על הכל פי' מר אדון לשון מרות ירושלמי תנא אין פוחתין מג' כתליקין הדא הוא דכתיב ויחיאל ועזיהו ונחת גוזברין ועשהאל וירימות ויוזבד ואליאל ויסמכיהו ומחת ובניהו מרכולין פקידים מיד כנניהו ושמעי אחיו כתליקין כשהוא חותם הגזבר נותנו לאמרכול מרכול חותם ונותנו לקתלקוס וקתלקוס לכ"ג וכ"ג למלך ואין עושין שררה פחות משנים מפירש בגמ' בתרא פרק א' דכתיב והם יקחו את הזהב:

מתני' ד' חותמות וכתוב עליהן עגל זכר גדי חוטא. מפרש ואזיל למה הוצרכו לפי שנסכיהן חלוקין זה מזה: ארמית. לפי שמלומדין בלשון כשדים בגלות בבל: חוטא דל וחוטא עשיר מצורע עני מצורע עשיר ותנן בערכין על ז' דברים הנגעים באין לפיכך נקרא חוטא. עני מביא תורין או בני יונה אחד לעולה ואחד לחטאת ואשם זה הכבש שהיה צריך לנסכים אבל מצורע עשיר מביא ג' בהמות חטאת ועולה ואשם ואין חטאת ואשם טעונין נסכים אלא חטאתו ואשמו של מצורע לפי שאינן באין על חטא דבנגעיה איכפר ליה חטאיה והקרבנות אינן באין אלא להכשירו בקדשים: גדולים וקטנים. שאין חילוק בנסכים בין עגל לשור ולמה היה חותם לאשם ולחטאת של מצורע והלא נסכיהן כשאר כבשין שאין נדנה דשניהן היו כבשים שאשם מצורע כבש הוא אלא לפי שאשם מצורע טעון לוג שמן ליתן לכהונות לבד שמן שבא מן הנסכים:

מתני' לערב באין זה אצל זה. יוחנן אצל אחיה וכנגד החותמות שקיבל אחיה נותן [לו] יוחנן מעות אם פחתו פחתו ליוחנן אם הותירו הותירו להקדש: מתני' מי שאבד חותמו ממתינין לו עד הערב. שיבוא יוחנן אצל אחיה ויראה אם מצאו מעות יתירין כדי חותמו של זה שאבד נותן לו הנסכים ושם של היום פי' שם של היום היה כתוב ביום פ' נעשה חותם זה: מפני הרמאין. שמא ימצאנו אדם אחר זמן וילך אצל אחיה ויתן לו סולת: ירושלמי הגע עצמך שזיוג אותו היום שם המשמר היה כתוב עליו הגע עצמך שזיוג אותו המשמר שם היום שם שבת שם חדש כתוב עליהן:

תקלין חדתין

נאמנין כו' אלו לאלו. ולא היה בא ליד אחר שאינו הגון: שאינן נאמנין. וירא אני שלא יגיע ליד אדם שאינו הגון: הא לך. שאתה נאמן ותיזהר בהם: כנגוהן. שהרי טעמם אמת שעכשיו שהיה צריך למסור מסר. ובבבלי כ"ז שהיו בית אבא קיימין כו': מתני' אין פוחתין וכו'. גוזברין הן שממון הקדש בידם והם פודין ערכין וחרמין וכל מלאכות הקודש נעשה על ידם: אמרכלין. למעלה מהגוזברין אמר על כולא: ואין עושין שררה כו'. לשון הגאון דכל הממונים היו עמהן אחרים דמתני' חשב ראש הממונים לבד אלו השנים שהיו יחידים: גמ' תנא בברייתא תוספתא שאין פוחתין מג' ממונים למעלה מן האמרכלין: הדא הוא דכתיב. מסמיך בכתוב: ויחיאל וגו'. שם מיירי בתרומות הלשכה וקדשים כו' וזה יחיאל ועזיהו ונחת אלו ג' גזברין שעסקו בערכין וחרמין שצריכין ולאו ג' ואח"כ חשיב ז' אמרכלין מן ועשהאל וגו' עד ובניהו וכנניהו ושמעי אחיו נקראו פקידים והן ג' כתלקין: במפקד כו'. המלך וכ"ג שנגיד בית אלהים הוא כ"ג: כשהוא חותם. כשרוצה לחתום

הממון כלשכה: והם יקחו. לשון רבים ואין פחות משנים: אר"ח מפסולת כו'. מייתי לה הכא לטעמים דצריכים שנים שלא יבואו לידי חשד שהרי דורו של משה דיברו עליו כ"ש על אחרים בדורות אחרים: מחצב של אבנים כו'. לבד הלוחות ולא ס"ל מפסולת הלוחות: שקים. השוקים: קופריה. גידל כשרו: ומדליה. ממונו: הלואי מיזכי. הלואי שנזכה לראותו לדיקא טוב שזכיתי לראותו: מתני' ארבע חותמות כו'. ג' לג' נסכין תליקין של בהמות חותם ראשון לנסכי בקר והן ג' עשרונים סולת בלול בחצי ההין שמן ויין לנסך חצי ההין וחותמין עגל והב' זכר לנסכי איל שתרגום דכרא ונסכיו ב' עשרונים סלת בלול בשמן שלישית ההין ויין לנסך שלישית ההין והג' גדי לנסכי כבש בן שנתו והן עשרון סלת בלול ברביעית ההין שמן ויין לנסך רביעית ההין והד' חוטא והם נסכיו של מצורע עשיר שמביא ג' בהמות וצריך י' לוגים שמן ט' לג' כבשים וא' למתן תנוך ובהונות וקרי ליה חוטא משום דאמרינן בערכין על ז' דברים נגעים באים: חמשה היו. ב' חותמות היו למצורע: חוטא דל כו'. בגמ' מפרש כמאי פליגי: וארמית. שכן היה רוב דיבורם: זכרים ונקבות. בין לנסכי עולות שאינן באות אלא זכרים בין לנסכי שלמים שבאים זכרים או נקבות ועולות ושלמים הן שטעונין נסכים כדכתיב עולה או זבח (לשון הרע"ב) חסר עוד קצת מפי' המתני': גמ' ה"ג ולבן עזאי חוטא דל למה. כלומר דלמה צריך לבן עזאי חוטא דל חותם בפ"ע ולא לת"ק: מפני שמביא לוגו עמו. דהכי תניא בתוספתא פרק ב' דשקלים ד' חותמות היו במקדש חוטא היה מביא לוגו עמו חוטא דל לכדברי בן עזאי היה מביא לוגו עמו ונראה דפליגי בהא דת"ק ס"ל דחוטא עשיר הוא שהביא הלוג יחידי לבהונות עם כל קרבנו אבל חוטא דל לא היה מביא הלוג עם העשרון שלו וטעם אפשר דת"ק ס"ל כיון דחוטא עשיר צריך ליקח מהממונה ג' עשרונות יממן לוה ט' לוג אזי יקח עוד לוג עד עשר כיון שלוקח כל כך משא"כ מצורע עני שא"צ אלא עשרון א' בלול בשמן. א"כ הלוג לבהונות אינו לוקח אצל הממונה להביא עם העשרון וליתן ליד הקדש כשער היוקר דיד הקדש על העליונה אלא מביא בעצמו מביתו משא"כ בעשיר לא מסתבר שיקחן משום דבר מועט אלא דרך עשירות יקח כל העשר לוגין אצל הממונה ובזה תליא פלוגתתם דכיון דב"ע ס"ל שמביא גם החוטא דל לוג יחידי עם העשרון וקונהו מיד הממונה משום דלא פלוג בין עשיר לעני א"כ צריך חותם בפ"ע ולא סגי בחותם גדי שהרי צריך לוג שמן משא"כ בחותם גדי: כרם כרבנן מביא גדי. חוטא דל דהלוג מביא בעצמו מביתו לקמץ הריוח מיעוט שיקנה בעצמו בזול והוא דלא כגי' ופי' התוספות יום טוב והמפרשים שנדחקו מאד: נסכי רחל בכמה. כמה יין היא צריכה ואם יש הפרש בין זכר לנקבה ע"א בין רחלה לכבשה: הד"א כו'. שמאותו חותם שכתוב עליו גדי היינו לוקחין נסכים לקרבן צאן בין גדולים בין קטנים בין זכרים ונקבות דהיינו נמי לכבשה ורחלה דכולן נסכיהן שוין חוץ משל אילים שלא היו נוטלין משם לצורך נסכי אילים שאין נסכיהן שוין ודנסכי כבש רביעית ההין לעשרון א' משא"כ לאיל: דכתיב כו'. מוכיח מקרא כן ככה יעשה וגו' (במדבר ט"ו) מה ת"ל והלא כבר נאמר שם והקריב על בן הבקר מנחה וגו': מגיד שלא כו'. רבותא דקרא אתי לאשמועינן שלא נחלק בין עגל קטן לשור גדול: שהיה בדין כו'. שחלק

מסורת הש"ס

א) תמיד ס ב, ב) בבא בתרא ח ב, ג) שם, ד) נדרים לח א ה) ויקרא רבה פ' לב, ו) בבלי קדושין לג ב ירושלמי בכורים פ"ג הל"ג ועי' ש"ר פ' נא, ז) מנחות לב א, ח) מנחות נא ב,

עין משפט נר מצוה

ט א מיי' פ"ז מהל' המקדש הלט"ו:
י ב מיי' שם הל"כ:
יא ג מיי' שם פ"ד הלכה יח:
יב ד מיי' פרק ט ממ"ע הלכה ה:
יג ה מיי' פ"ד מהל' המקדש הל"ו:
יד ו מיי' פ"ז שם הל"ח:
טו ז מיי' שם הל"ו:
טז ח מיי' שם הל"ג והשגות:
יז ט מיי' פרק ב ממעה"ק הל"ד:

נוסחת הבבלי

(א) נאמנין הא לך זו כו' מעתה אין אנו רשאין לספר בגנותן של אלו: (ב) שררה על הצבור בממון פחות מב' כו' ואלעזר שעל הפרוכת כו': (ג) למלך המלך רואה כו': (ד) חמו קופריה אכיל כו' לשנא הלואי מחמי לדיקא כו':

הגהות הגר"א

[א] נ"ל ולבן עזאי חוטא דל למה מפני שמביא לוגו עמו כרם כרבנן וכו'. ועי' בק"ע שמפרש גם כן על דרך הגה"ה זו:

תורה אור השלם

1. וִיחִיאֵל וַעֲזַזְיָהוּ וְנַחַת וַעֲשָׂהאֵל וִירִימוֹת וְיוֹזָבָד וֶאֱלִיאֵל וְיִסְמַכְיָהוּ וּמַחַת וּבְנָיָהוּ פְּקִידִים מִיַּד כָּנַנְיָהוּ וְשִׁמְעִי אָחִיו בְּמִפְקַד יְחִזְקִיָּהוּ הַמֶּלֶךְ וַעֲזַרְיָהוּ נְגִיד בֵּית הָאֱלֹהִים: דברי הימים ב לא יג

2. וְהֵם יִקְחוּ אֶת הַזָּהָב וְאֶת הַתְּכֵלֶת וְאֶת הָאַרְגָּמָן וְאֶת תּוֹלַעַת הַשָּׁנִי וְאֶת הַשֵּׁשׁ: שמות כח ה

3. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה פְּסָל לְךָ שְׁנֵי לֻחֹת אֲבָנִים כָּרִאשֹׁנִים וְכָתַבְתִּי עַל הַלֻּחֹת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל הַלֻּחֹת הָרִאשֹׁנִים אֲשֶׁר שִׁבַּרְתָּ: שמות לד א

4. וְהָיָה כְּצֵאת מֹשֶׁה אֶל הָאֹהֶל יָקוּמוּ כָּל הָעָם וְנִצְּבוּ אִישׁ פֶּתַח אָהֳלוֹ וְהִבִּיטוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה עַד בֹּאוֹ הָאֹהֱלָה: שמות לג ח

5. כָּכָה יֵעָשֶׂה לַשּׁוֹר הָאֶחָד אוֹ לָאַיִל הָאֶחָד אוֹ לַשֶּׂה בַכְּבָשִׂים אוֹ בָעִזִּים: במדבר טו יא